

[Hartvig Frisch.]

handles hurtigt. Det kan ikke nægtes, at det vilde have været heldigere, om vi allerede i 1921 havde løst dette Spørgsmaal, men da vi nu staaer over for det igen, maa vi løse det paa den udenrigspolitisk set korrekte Maade, saa at vi ogsaa fremtidig har denne Sag i Orden.

Men jeg kommer derefter til den eneste Indvending af alle de Indvendinger, der er gjort af Oppositionen, en Indvending, om hvilken man kunde sige, at der var et vist sagligt Hold i den, nemlig den, at Rigsdagen ved at give en saadan generel Bemyndigelse afskærer sig selv fra enhver Indflydelse ud i Fremtiden i disse Sager. Det kunde siges, at der i denne Betragtning laa et Korn af saglig Sandhed, idet man kunde foregøgle sig, at en Regering i saa vigtige Spørgsmaal skulde undlade at forhandle med Oppositionspartierne. Heroverfor har Regeringen vist den Imødekommen, at Regeringspartierne og Udenrigsministeren har stillet det Ændringsforslag, som ærede Medlemmer vil finde i Betænkningen. Jeg skal tillade mig at fremhæve det afgørende i dette Ændringsforslag. Det lyder saaledes:

„Regeringen bemyndiges til efter Forhandling med Rigsdagens udenrigspolitiske Nævn og med Tilslutning af Rigsdagens Finansudvalg at træffe saadanne Foranstaltninger“

o. s. v., som der stod i den forrige Affattelse. Med andre Ord: Regeringen er gaaet ind paa det, der kunde være et sagligt Synspunkt hos Oppositionen, nemlig det at sige: Vi kan ikke give en Bemyndigelse, hvorved Rigsdagen blankt fraskriver sig enhver Indflydelse. Nu vel, saa siger vi, at der gives den Vej, at Regeringen forhandler og faar Tilslutning, saagar faar *Tilslutning* fra begge Rigsdagens Finansudvalg. Jeg tror, man kan sige, at efter at det Tilbud er givet, er der intet sagligt Grundlag tilbage for den Modstand, Oppositionen har vist. Oppositionens Afvisning af Regeringens Tilbud forstaas let saaledes, at der her i Landet er en politisk Kamp om selve vore Forpligtelser ifølge Folkeforbundspagten, som vi er indgaaet paa; disse Forpligtelser, vi er indgaaet paa som Stat, og som skulde være indiskutable, Forpligtelser, som intet Land overhovedet giver sig af med at diskutere,

laver vi i dette Land politisk Strid om. Og det motiveres i Mindretallets Betænkning med en Motivering, man vil finde Side 2, hvor man om den generelle Bemyndigelse siger:

„Den udstrakte Tillid til Regeringen, som en almindelig Bemyndigelse i Henhold til Regeringens Forslag forudsætter, har Regeringen intet Krav paa at faa opfyldt.“ Det vil med andre Ord sige, at Oppositionen benytter denne Lejlighed i et udenrigsk Anliggende, et Anliggende, hvis Afgørelse skulde ligge klart til Mandag den 18., til at rette et Mistillidsvotum til den siddende Regering — det er et Mistillidsvotum! Oppositionen udnytter det Flertal, de ved, de har i Landstinget, til over for Regeringen at sige: I forlanger en generel Bemyndigelse. Vi har ingen Tillid til denne Regering. I faar ikke denne Bemyndigelse. Vi giver jer den ikke! og begrunder det i sin Betænkning med, at denne Regering intet Krav har paa en saadan Tillid.

Jeg tror, at den danske Befolkning efter det Valg, vi lige har haft, vil stille sig lidt undrende over for denne Fraseologi. Naar de to Oppositionspartier, der har tabt et Valgslag, som de har, i et sagligt Spørgsmaal, i et udenrigsk Anliggende stiller sig op og taler om det Krav, som denne Regering har paa Tillid, tror jeg nok, at man i den store Befolkning vil føle lidt Undren. Jeg tror, at man kan sige, at man navnlig vil føle Væmmelse ved, at de Partier, som til daglig beraaber sig paa at være de nationale Partier, i denne Sag ikke undser sig ved at benytte et udenrigsk Anliggende, hvor den danske Nation bør staa enig, til at udøve en saadan ganske billig Form for et politisk, rigtig saadan et almindelig politisk Spil over for en Regering, den har set sig gal paa, fordi den har tabt ved Valget, som den har. Det er en Kendsgerning, at man ud fra den Stemning, som nu hersker, har ment, at der her, fordi denne Sag skal vedtages inden den 18., var en Lejlighed til uden allerringeste Hensyn til Saglighed og endog med Afvisning af et Tilbud, Regeringen har gjort paa det Punkt, hvor der kunde være Tale om en Imødekommenhed, at drive dette Spil over for Regeringen.

Jeg vil slutte med at sige, at dette Mistillidsvotum tager Regeringen sig let, men jeg tvivler om, at Befolkningen vil